

Birgitta Svendén som Amneris i "Aida" i Malmö.

Foto: ANDERS MATTSSON

Magnifikt överdåd i Malmös Aida

■ ■ När man häpet betraktar överdådet i Malmö musikteaters uppsättning av *Aida*, börjar man undra om det var här alla de famösa tretton miljonerna hamnade, som tilldelades teatern efter utvisningen av Malmö dramatiska teater från Hipp.

I varje fall har regissören **Marianne Mörck** och scenografen **Göran Arfs** satsat på ett kostbart överdåd, som både

sticker i ögonen och skymmer sikten för det intensiva kammerspel som är den här operans egentliga kärna.

opera

Giuseppe Verdis AIDA
Regi: Marianne Mörck
Scenografi: Göran Arfs
Kostym: Ann-Mari Anttila
Dirigent: Shuya Okatsu
I rollerna: Gitta-Maria Sjöberg, Jean-Pierre Furlan, Birgitta Svendén, Bengt Krantz, Clas Sköld.
Scen: Malmö musikteater
Tid: 3 timmar och 10 minuter

Nå, inte riktigt ändå, för den prakt-egyptologiska bråten till trots visar Marianne

Mörck att hon bättre än de flesta kan berätta en historia klart och redigt, även om hon är mer än lovligt intresserad av verkets mer dekorativa inslag.

Men det som framför allt lyfter föreställningen och gör den remarkabel är **Gitta-Maria Sjöbergs** gestaltning av titelrollen. Hon hör till de mycket få operaartister som verkligen kan totalgestalta en roll. Det är kanske inte så känt norrut i Sverige, men vi som bor i närheten av hennes hemmascen, Det Kongelige i Köpenhamn, har haft lyckan att uppleva det många gånger.

■ ■ Varje liten skiftning i Verdis partitur – och det finns många i detta parti – får sitt omedelbara sceniska och vokala uttryck

hos Gitta-Maria Sjöbergs Aida. Här får man till exempel äntligen uppleva en sångerska, som i Nilscenen förmår verka övertygande på Radamés, när hon manar honom att fly med henne, men där man samtidigt anar den inre förtvivlan hon känner över att tvingas övertala sin älskade till svek mot fosterlandet. Det finns otaliga sådana alldeles storartade detaljer i Gitta-Maria Sjöbergs Aida, en finare psykologiskt differentierad gestaltning av den rollen har jag aldrig sett, och dessutom har hon en underbart

varm och personlig timbre i sin sopran.

Åtskilligt med tenoral glans är det över hennes hjälte, Radamés, i **Jean Pierre Furlans** skepnad, medan **Birgitta Svendén** agerar med klok erfarenhet som Amneris, en för henne något för dramatisk roll – men varför hade man i inledningsscenen spökat ut henne som Star Wars-figuren Bib Fortuna?

■ ■ Från orkesterdicket och från de sex överlånga triumftrumpeterna på scenen gediget väljud.

Lennart Bromander